

have egentlig arbejdet sig fuldstændig renonce, og at det trængte til en Forstærkning — Noget, som er ganske ekstraordinært — og saa satte os ind i Udvalget en Forstærkning af 6 Medlemmer. Jeg har nu den Tro, eller rettere det er mere end en Tro, jeg er ganske sikker derpaa, at de 6 Medlemmer, som med nye Kræfter kom ind i dette — jeg kan gjerne sige — dødtatte Udvalg, fik ikke Lid paa Grund af Samlingens nære Slutning til ret at prøve deres Kræfter paa Dpgaavens Løsning. Det vilde derfor være i god Konsekvens med, hvad Thinget vedtog, da det nedfattede det forstærkede Udvalg, om det lod disse 6 og desuden 5 Stykker andre ganske friske Medlemmer komme ind i Udvalget om denne Sag, det var dog muligt, at man saa kunde trække denne vanskelige Sag ud over det Usøre, i hvilket jeg ganske vist erkjender, at den kom til at sidde mellem 2den og 3die Behandling her i Thinget. Saa meget jeg altsaa end finder det, som den ærede sidste Raler udtalte med Hensyn til det tidligere Udvalgs Arbejde, besjæret, kan jeg dog ikke erkjende, at der deri er nogen afgjørende Grund til at behandle dette Lovforslag anderledes, end vi behandle alle andre Lovforslag, der komme fra Regeringen, og som tilmed ligger for os som vedtaget af det andet Thing. Jeg er overbevist om, at hvis der ikke bliver gjort Forsøg paa at komme til Enighed her i Thinget i et Udvalg, lader Sagen sig ikke gennemføre. Det er muligt, at min Tro paa, at der kan ske en Overenskomst gennem et nyt Udvalgs Arbejde, vil briste. (Afbrydelse af Hørup). Det ærede Medlem, der sidder her foran (Hørup), er sikker derpaa og siger, at man hurtigst muligt skal søge hen til, hvad man vedtog ifjor. Det kan man gjøre overmaade hurtigt, det ligger jo for i det Forslag, der blev opstillet ved 3die Behandling her ifjor, og som det ærede Medlem var Mand for at faae vedtaget. Jeg tror imidlertid ikke, at det tilfredsstillende Alle, og jeg er overbevist om, at det ikke vil tilfredsstillende udenfor denne Sal. Jeg tror, at der der er en Opinion for, at der burde gjøres Noget for denne Sags hensigtsmæssige Ordning. Jeg kan derfor ikke finde mig foranlediget til at tage mit Forslag tilbage, men jeg skal rolig finde mig i, at det muligvis ikke finder Heltallets Bifald.

Højen: Hvis der forelaa en Erklæring fra den høitærede Justitsminister om, at han var villig til at modtage Lovforslaget, som det sidst blev vedtaget her i Folkethinget, var der selvfølgelig for Folkethinget ingen Anledning til yderligere at prøve denne Sag. En saadan Erklæring foreligger imidlertid ikke. Ved Siden deraf vilde der jo, hvis denne Sag var af saa presjerende Natur, at man under alle Omstændigheder maatte ønske et Resultat enten positivt eller negativt, fremtaldt i den kortest mulige Tid,

og saa deri være en Grund til ikke at behandle denne Sag i Udvalg, men lade den gaa hurtigst muligt sin Fremtids Stjebne i Møde, enten denne nu gik til Liv eller til Død. Heller ikke dette er Tilfældet. Jeg tror ikke, at Nogen betragter denne Sag som værende af en saa presjerende Natur, at man for enhver Pris skulde fremstjynde den. Naar der nu ved Siden deraf fremkommer Ansøer fra forskellige af Thingets Medlemmer om, at der endnu skulde gjøres et Forsøg ved Behandling deraf i Udvalg, saa ser jeg ikke, hvorfor det høie Thing skulde være saa haardt at negte at offere det Arbejde, som det muligen endnu maatte kræve at foretage en Behandling af Lovforslaget gennem et Udvalg. Altsaa: det vil ikke kunne gjøre nogen Skade, Ingen tør benegte Muligheden af, at det vil kunne gjøre Gavn, derfor skal jeg ogsaa tillade mig at støtte Forslaget om Udvalgs Nedsættelse.

Hørup: Det ærede Medlem, der sidst talte, nævnte en hel Del Grunde, som kunde berettigede til ikke at lade denne Sag gaa i Udvalg; jeg tror, at der var en Grund endnu, han ikke nævnte, og som jeg tror er af stor Betydning, og det er Forvisningen om, at et Udvalg ikke vil faae Betydning. Naar man erkjender, at et Udvalg er oversflødig, og at Sagen er debatteret til Ende og afgjort, er det ikke Liden at gaa til nye Forhandlinger. Det er min Opfattelse, at Sagen er kommen saa vidt, at et Udvalg ikke kan bringe den videre. At der i den Henseende er en Modsetning mellem det ærede Medlem bag ved (Koch) og mig, kan jeg forstaa, der ligger i det Dele taget Noget mellem de gamle Udvalgsmedlemmer fra ifjor, der bleve forstærkede, og dem, der forstærkede dem, det kom aldrig til nogen fuld og hjertelig Forstaaelse mellem dem. Der var navnlig den Giendommelighed ved de gamle Udvalgsmedlemmer, at de betragtede den Lid, hvor de havde været alene, som den egentlige Udvalgstid, og det, som skete ved anden Behandling, som Døvedbehandlingen, som skulde være det Afgjørende. Det er imidlertid ikke rigtigt. Det strider ganske mod de almindelige Regler for Overenskomster og Kontrakter, idet derefter tværtimod det, som sidst bliver vedtaget, er det Afgjørende. Det, der sidst blev vedtaget her, tror jeg, vi maa holde paa som det Afgjørende, og er det Tilfældet, er det unyttigt at se paa det, som de ærede gamle Udvalgsmedlemmer fik os til at vedtage ved anden Behandling, og som vi lykkelig og vel kom ud over ved tredie.

Højen: Naar jeg vedblivende er af den Mening, at man ikke for Liden bør nedsætte Udvalg, saa er det, fordi jeg tror, at det tjener Sagens Fremme bedst; thi jeg hører til dem, som ønske, at der skal komme Noget ud af denne Sag; men jeg har imidlertid ikke sagt, at det ikke kunde